

Statsbogholberiet, og enten sendes directe fra Finansministeriet til Finanzhovedkassen eller, forsaavidt det maatte forlanges, tilstilles det vedkommende Ministerium til videre Foranstaltning." Nu behøver jeg jo ikke at sige den ærede Krigsminister — det veed han jo godt —, at jeg kjender ligesaa godt som han selv, at der kan være Detailanviisninger, som ikke paa den Maade kunne foregaae gennem vedkommende Finansminister umiddelbart til den Vedkommende, og det gjælder ikke blot i Krig, men ogsaa i Fred. Men deraf følger ikke, at man miskjender selve Principet, og derfor mener jeg, at en Finansminister utvivlsomt er i sin gode Ret, naar han med Hensyn til Fortolkningen af de militære Løningslove gaaer frem ganske paa samme Maade som med Hensyn til de andre Løningslove, dersom han bliver opmærksom paa en Anvendelse af den enkelte Lov, som han ikke finder rigtig. Det er i saa Tilfælde ligesom Finansministerens Pligt at gjøre Indsigelse derimod, og dersom det til en given Tid ikke skeer, uagtet der virkelig kunde være Grund til det, saa er det Krigsministerens personlige Overlegenhed, der tilbageholder det, men der er intet constitutionelt Princip, som paa nogen Maade berettiger Krigsministeren til at afvise en Bemærkning fra Finansministeren. Dette almindelige Synspunkt gjælder ogsaa en Lov som denne. Naar nu altsaa Endringsforslaget er stillet i den Form, at Afgjørelse i fornødent Fald træffes efter Forhandling med Finansministeren, saa ligger deri, efter min Opfattelse — jeg kan ikke sige, hvorledes en Anden vil fortolke det — efter min Opfattelse ligger ingenlunde deri, at en hvilken som helst futil Begjæring eller Klage fra et eller andet Individ skulde nødvendiggjøre en Forhandling. Det er en formalistisk Opfattelse, som jeg aldrig vilde kunne ansee for rigtig. Naar det stilles saaledes, at Enkeltvedtægterne ordnes af Krigsministeren „i fornødent Fald efter Forhandling med Finansministeren“, saa er det aabenbart, at det er Krigsministeren, som paa første Haand bedømmer, om det er fornødent at forhandle med Finansministeren, og dermed bortfalder altsaa alle de praktiske Vanffeligheder, som Krigsministeren vil finde deri, navn-

lig alle de Vanffeligheder, som skulle kunne opstaae i Krigstid, og det saameget mere, som naturligtviis — hvad allerede er fremhævet af den ærede Minister — i mange af disse Tilfælde Bestemmelse ikke vil tages af Krigsministeren — dertil ere de ikke vigtige nok — men det vil være de underordnede Embedsmænd, som, ganske vist paa hans Ansvar og dækkede af ham, ville træffe Afgjørelsen. Det vil gaae saaledes i mangfoldige Tilfælde, det veed enhver, som er inde i disse Forhold. Men en anden Sag er det, at, naar man skriver i Loven: „Krigsministeren alene“, og saa ved anden Behandling tilføjer Udvalgets Henvisning om at gaae til Domstolene, saa synes det dog ganske naturligt, at man ogsaa minder om, at der er en constitutionel ansvarlig Finansminister, som staaer ligeoverfor sin fideberettigede Collega, Krigsministeren, og det vil jeg til enhver Tid paa det Bestemteste fastholde, at Krigsministeren i finansielle Spørgsmaal slet ikke har en mere selvstændig Stilling overfor Finansministeren end de andre Ministre. Deraf følger ingenlunde, at han er Finansministerens Departementschef. Det er et Udtryk, hvormed man maaskee kan fremme En eller Anden, der ikke kjender de virkelige Forhold. Der er overhovedet aldrig nogen Misliktighed ved, at to Stærke forhandle sammen; det kan være mislikt, naar en Stærk forhandler med en Svag, men der er slet ingen Vanffelighed, naar to Stærke, hver i Kraft af sin Ret, forhandle en Sag enten mundtlig eller skriftlig; deraf kan kun noget Godt fremkomme. Men Vanffeligheden kommer frem, naar den Stærke ovenikjøbet faaer en Lov ihænde, i Kraft af hvilken han maaskee vilde prøve paa at sige til den Anden: tie stille, Du maaskee slet ikke tale med.

**Krigsministeren:** Den Uttring af den sidste ærede Taler, at det var vanffeligt at faae Krigsbestyrelsen til at underordne sig de almindelige Love, tør jeg betragte som en mild Skjænt, thi jeg troer ikke, at det ærede Medlem vil være istand til at paavise noget som helst Exempel paa det. Den ærede Taler har sagt, at Krigsministerens Stilling ligeoverfor Finansministeren er den samme som andre